

DESCOPERIRI

amplasate direct pe sol, în timp ce altora "ahu"-urile le sunt adevărate socluri. Se estimează că cele mai vechi datează din jurul anului 700 d.Hr., dar majoritatea ar fi fost realizate în perioada 1000 – 1500 d.Hr. Nimeni nu știe exact modul în care statuile au ajuns pe locurile lor de astăzi și nici motivul pentru care au fost create. Cum spuneam, statuile nu au picioare și pe deasupra, fapt extrem de intrigant, în limba insularilor există un verb ce semnifică "deplasarea fără ajutorul picioarelor".

Dimensiunile acestor "moai" sunt cu adevărat impresionant: între 3 și 12 metri înălțime și cântăresc de la 3 până la 14 tone, întâlnindu-se și cazuri când acestea ating greutate de peste 80 de tone. O singură statuie depășește 270 de tone în greutate! Rămâne o enigmă felul cum au fost cioplite, direct în stâncă, la fel ca și modul în care au fost transportate din înălțimile vulcanului până spre malul oceanului. Statuile uimesc și fiindcă între capete-supradimensionate, cu urechi alungite și bărbii ascuțite- și trupuri există o mare discrepanță. Unele statui s-au prăbușit în timpul luptelor dintre clanuri, iar altele au căzut și s-au avariat în timpul transportului. O parte dintre "moai" au fost inițial împodobite cu "pălării" și "coroane" realizate din piatra vulcanică roșiatică. Această practică rituală răspândită pe toată insula avea, se pare, o semnificație sacră specifică fiecărui clan.

Nu se știe cu certitudine nici dacă statuile îi reprezintă pe zeii băștinașilor și nici de ce

privirea lor este îndreptată spre mare. Se presupune însă că obiceiul creării lor ar deriva din ideea înrădăcinării, practică tradițională la polinezieni, care a evoluat într-un mod unic în această zonă.

Insula, o creație extraterestră ?

La descoperirea insulei s-a crezut că primii locuitori ai Insulei Paștelui și totodată făurarii masivelor statui ar fi fost de origine peruviană, în virtutea unor aparente asemănări între sculpturile insulare și arhitectonica incașă. Tradiția locală spune că statuile s-au deplasat singure, dar în urma unor investigații s-a descoperit că centrul de greutate al vestigiilor este deplasat spre centru, așa că o formație de 10-15 oameni putea foarte ușor să le tracteze cu ajutorul unor frânghii. Unii arheologi se referă la insulă ca reprezentând rămășițe ale unui continent pierdut sau ca fiind mărturia concretă a unei influențe extraterestre. Dovezile arheologice și testele ADN au demonstrat însă ca insula a fost descoperită de polinezieni, prin anul 400 d.Hr. Odată cu sosirea lor aici, o enigmatică și impresionantă cultură ar fi început să înflorească, polinezienii posedând și limbajul Rongorongo, singurul dialect scris din Oceania.

Cercetătorii nu renunță la dezlegarea enigmei

Arheologii britanici de la universitățile din Manchester și Londra susțin totuși că au

dezlegat taina acestor podoabe gigantice și atât de enigmatice. Departe de teoria constructorilor veniți de pe alte planete, teorie propusă cu insistență de scriitori precum Erik von Daniken, savanții britanici au scos la lumină un delicat instrument de piatră, mai precis o teslă, a cărui utilitate este evidentă pentru cioplirea uriașelor pălării roșii.

"Polinezienii vedeau vulcanul de pe insulă ca pe o ființă vie. Pentru ei, pietrele aveau, de asemenea, spirite distincte. Cercetările arată că misterioasele pălării erau, pur și simplu, rostogolite pe o pantă perfect bătorită până la locurile în care au fost amplasate statuile, așa cum le știm astăzi. Nu știm deocamdată modul în care au fost ridicate. Este aproape cert, totuși, că localnicii erau conștienți că ele sunt vii și că spiritul pietrelor se află în ele; prezența pălăriiilor crește pe măsură ce ne apropiem de vulcan. Este ca o biserică în care craterul este altarul" afirmă Colin Richards, unul dintre cercetătorii implicați în proiect.

Așadar, uriașii din Rapa Nui se adaugă altor mari enigme ale lumii și stau mărturie unor civilizații de mult apuse. Cercetătorii englezi vor continua investigațiile arheologice pentru încă cinci ani, în speranța că vor descifra misterele care înconjoară această insulă izolată. Și iată că trecutul ne oferă și acum enigme și moșteniri milenare ale civilizațiilor apuse, cu înțelesuri incifrate, pe care parcă nu ne este încă hărăzit să le dezlegăm.

Dan Marian